

Sygn. akt: I C 504/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Zawierciu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Wolak
Protokolant:	stażysta Sylwia Duma-Syrek

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2018 r. w Zawierciu

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. w W.

przeciwko M. C.

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości,
2. zasądza od powoda (...) Spółki z o.o. w W. na rzecz pozwanego M. C. kwotę 287,00 (dwieście osiemdziesiąt siedem) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 504/18

UZASADNIENIE

Powódka - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w pozwie wniesionym w dniu 25 stycznia 2018r. domagała się zasądzenia od pozwanego M. C. kwoty 1 166,90 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwany zawarł umowę o warunkach odpłatności za studia ze (...) Wyższą Szkołą (...) Z. w K.. Przedmiotem umowy było określenie zasad odpłatności za studia i usługi edukacyjne, a pozwany zobowiązał się do przestrzegania przepisów obowiązujących na Uczelni, w tym regulaminu studiów, aktów statuujących warunki i terminy płatności za studia. Mimo to, pozwany nie uregulował w całości należnych opłat, których terminy płatności oznaczone zostały w akcie prawnym ustalającym opłaty. Roszczenia te stały się wymagalne wraz z bezskutecznym upływem terminów płatności. Pozwany decyzją z dnia 27. maja 2009r. został skreślony z listy studentów, a do tego dnia był zobowiązany uiszczać opłaty za studia, posiadając status studenta. Na podstawie ostatecznej decyzji (...) z dnia 29.09.2016r. (...) Wyższa Szkoła (...) Z. w K. połączyła się poprzez jej włączenie z dniem 1 października 2016r. do (...) Wyższej Szkoły Handlowej im. (...) w K.. (k.25- 48 akt)

Dalej powódka wskazała, że na podstawie umowy cesji zawartej pomiędzy powódką a G. Wyższą Szkołą Handlową im. (...) w K. w dniu 9 stycznia 2017r., powódka stała się wierzycielem pozwanego. Na dochodzoną należność, zgodnie z twierdzeniami powódki, składają się: zaległość z tytułu nieopłaconego czesnego o terminie zapłaty 15.02.2009r.

w wysokości 195,00 zł, zaległość z tytułu nieopłaconego czesnego o terminie zapłaty 15.01.2009r. w wysokości 390,00 zł oraz kwota 581,90 zł stanowiąca skapitalizowaną wartość odsetek ustawowych oraz odsetek ustawowych za opóźnienie, której wysokość obliczono od poszczególnej zaległej raty (partii) czesnego od dnia jej wymagalności do dnia 23.01.2018r. Strona powodowa wskazała również w pozwie, że opłaty związane z odbywaniem studiów ulegają przedawnieniu w terminie 10 lat, o czym przesądziła uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21.10.2015r. sygn. III CZP 67/15, a co potwierdził Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 8.12.2016r. w sprawie sygn. SK 17/15, wskazując prawidłowy sposób wykładni art. 32 ustawy z dnia 11.07.2014r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2014r., poz.1198), usuwający ryzyko retroakcji ww. przepisu.

W dniu 8 marca 2018r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Zawierciu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt I Nc 257/18, uwzględniający żądanie pozwu w całości (k.80 akt).

Pozwany M. C. w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut przedawnienia roszczenia i wniósł na tej podstawie o oddalenie powództwa. (k.85-86 akt) Pozwany powołał się na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8.12.2017r. sygn. III CZP 74/17, w myśl której termin przedawnienia roszczeń z tytułu opłat związanych z odbywaniem studiów wynosi 3 lata, a nie 10 lat, jak twierdzi powód. Wobec powyższego roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

W kolejnych pismach procesowych pełnomocnicy stron podtrzymali swoje stanowiska procesowe w sprawie, dokonując w nich głównie analizy orzecznictwa Sądu Najwyższego i Trybunału Konstytucyjnego dotyczącego kwestii przedawnienia roszczeń z tytułu zaległych opłat za studia (k.90-93, 96-101 akt). W piśmie procesowym z dnia 4.10.2018r. pełnomocnik pozwanego, odnosząc się szczegółowo do stanowiska prezentowanego przez stronę powodową, wniósł ponadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postępowanie w sprawie prowadzono w trybie uproszczonym.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje:

(...) Wyższa Szkoła Handlowa im. (...) z siedzibą w K. (dalej (...)) uprzednio (...) Wyższa Szkoła (...) Z. w K. jest uczelnią niepubliczną, działającą na podstawie statutu zatwierdzanego przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego i regulaminu studiów. (k.15- 24 akt - statut uczelni)

Na skutek złożonego przez pozwanego w dniu 31.08.2006r. podania, w dniu 14 września 2006r. na podstawie decyzji Dziekana Wydziału (...) Wyższej Szkoły (...) Z. w K. pozwany został przyjęty w poczet studentów I roku studiów uzupełniających niestacjonarnych na kierunku (...) na Wydziale E. – Społecznym w roku akademickim 2006/2007. Przed upływem okresu trwania studiów (...) J. Z. w K. z dnia 27 maja 2009r. nr 775/09 pozwany M. C. został skreślony z listy z studentów drugiego roku z powodu niezłożenia w terminie pracy dyplomowej lub egzaminu dyplomowego.

dowód:

- decyzje Dziekana Wydziału (...) Wyższej Szkoły (...) J. Z. w K. z dnia 14.09.2006r. i 27.05.2009r., podanie o przyjęcie na studia z dnia 31.08.2006r., ślubowanie (k.55 - 56, 59, 77 akt).

Zasady odpłatności za studia zostały określone w statucie (...) Wyższej Szkoły (...) im. gen J. Z. (2) w K., a przede wszystkim w wydanym na jego podstawie Regulaminie studiów oraz zarządzeniach Rektora ŚlWSZ im. gen.J. Z. w K. nr (...) z dnia 25.11.2008r. i nr (...) z dnia 15.05.2007r. Z pozwanym w dniu 31.08.2006r. zawarto także umowę określającą zasady odbywania studiów i odpłatności za nie.

dowód:

- Statut (...) Wyższej Szkoły (...) im. gen J. Z. (2) w K., Regulamin Studiów w (...) Wyższej Szkole (...) im. gen J. Z. (2) w K., Regulamin Studiów, zarządzenia Rektora nr (...) z dnia 25.11.2008r. i nr (...) z dnia 15.05.2007r. (k. 62-72, 74 -76 akt), umowa z dnia 31.08.2006r. (k.57-58 akt)

Zaległość pozwanego z tytułu świadczonych usług edukacyjnych wyliczona przez stronę powodową wynosiła łącznie kwotę 585 zł, z datą wymagalności kwoty 390 zł w dniu 15.01.2009r. i kwoty 195 zł w dniu 15.02.2009r. z tytułu nieopłaconego czesnego, powiększoną o skapitalizowane odsetki od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu.

dowód:

- rozliczenie zaległości studenta, wezwanie do zapłaty z dnia 4.12.2017r. skierowane przez stronę powodową (k.73, 78 akt).

W dniu 9 stycznia 2017r. pomiędzy (...) a powódką zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności, na podstawie której powódka nabyła m.in. wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikającą z tytułu świadczonych usług edukacyjnych w łącznej wysokości 585 zł.

dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 09.01.2017r., porozumienie zawarte w dniu 24.11.2017r. wraz z załącznikiem (k. 51-53 akt)

Powódka w wezwaniu do zapłaty z dnia 4.12.2017r. poinformowała pozwanego o nabyciu od (...) wierzytelności przysługujących Uczelni względem pozwanego z tytułu świadczonych usług edukacyjnych, wzywając jednocześnie pozwanego do spłaty zadłużenia, którego wysokość wynosiła łącznie z odsetkami ustawowymi 1161,17 zł.

dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 4.12.2017 r. wraz z dowodem nadania (k.78-79 akt).

Dokonując oceny materiału dowodowego Sąd uznał, że wszystkie wyżej wymienione dowody są wiarygodne i nie budzą wątpliwości, zwłaszcza, że były to głównie dokumenty urzędowe, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała.

Powyższy stan faktyczny był pomiędzy stronami postępowania w zasadzie bezsporny. Pozwany nie kwestionował, że zawarł z uczelnią umowę o świadczenie usług edukacyjnych, na podstawie której zobowiązany był do dokonywania opłat za studia zgodnie z obowiązującymi warunkami odpłatności. Sporną w niniejszej sprawie była natomiast kwestia przedawnienia roszczeń wynikających z umowy.

Pozwany wyjaśnił przy tym, że z dalszego studiowania zrezygnował już w 2008r. w sesji zimowej z przyczyn rodzinnych, ślubu i narodzin córki. Dlatego też nie obronił w terminie pracy. Nie miał żadnej świadomości tego, że ma obowiązek uiścić dodatkowe opłaty na rzecz uczelni, a gdyby miał jakiś dług to by go uiścił, ale żadnej informacji z uczelni nie uzyskał. Przez wszystkie te lata nie dotarło do niego żadne ponaglenie, ani wezwanie do zapłaty. Sam nie zwracał się o skreślenie z listy studentów, ponieważ jeszcze zastanawiał się nad kontynuowaniem studiów. Decyzja o skreśleniu z listy studentów nastąpiła w trybie administracyjnym, bez jakiegokolwiek jego wniosku. Zatem przez te wszystkie lata nie miał świadomości, że po jego stronie istnieją jakiegokolwiek zadłużenia. W tej sprawie dotąd nikt się z nim nie kontaktował. Już w 2009r. wyprowadził się do D. w związku ze zmianą stanu cywilnego, jednak w P. nadal mieszkają jego rodzice. Rodzice byli przez niego upoważnieni do odbierania korespondencji, która by przychodziła na jego stary adres. Nigdy nie wspominali, aby otrzymał jakieś wezwania do zapłaty opłat za studia. Rodzice zgodnie z ustaleniami powiadomili go o wezwaniu do zapłaty, które w 2017r. wysłał powód. Na to wezwanie nie zareagował, natomiast gdy otrzymał nakaz zapłaty złożył sprzeciw. (k.106 o. akt)

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Z kolei art. 510 § 1 k.c. stanowi, że umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że

strony inaczej postanowiły. Strona powodowa przedłożyła do akt sprawy wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 9 stycznia 2017r. wraz z załącznikiem, z której jednoznacznie wynika, iż nabyła ona przeciwko pozwanemu wierzytelność przysługującą (...) z tytułu umowy o świadczenie usług edukacyjnych.

W następnej kolejności należało zbadać zasadność podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia. Stwierdzenie upływu terminu przedawnienia ma wpływ na skuteczność dochodzenia roszczeń przez powódkę przed sądem, powoduje bowiem oddalenie powództwa bez potrzeby dalszego rozważania zasadności roszczenia, w tym co do jego wysokości. Zgodnie z treścią przepisu art. 99 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku - Prawo o szkolnictwie wyższym w brzmieniu pierwotnym zasady pobierania i wysokość opłat w uczelni niepublicznej określał organ wskazany w jej statucie. Uprzednio również zgodnie z art. 160 ust.3 powoływanej ustawy w brzmieniu obowiązującym w 2008r. warunki odpłatności za studia określała umowa zawarta między uczelnią a studentem w formie pisemnej. W myśl aktualnie obowiązującego przepisu art. 160a) ust. 1 te same ustawy warunki pobierania opłat związanych z odbywaniem studiów, o których mowa w art. 98 ust. 1 pkt 5 ustawy oraz opłat za usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 pkt 1-6 ustawy, a także wysokość tych opłat określać powinna umowa między uczelnią a studentem lub osobą przyjętą na studia, zawarta w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Ustęp 5 wskazuje, że wzór umowy powinien określić senat uczelni publicznej, a w przypadku uczelni niepublicznej - organ wskazany w statucie. Roszczenia wynikające z umowy przedawniają się z upływem trzech lat (ust. 7). Przepis ten został wprowadzony mocą ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw, (Dz.U.2014, poz. 1198) i wszedł w życie z dniem 1 października 2014r. (art. 57 ustawy zmieniającej), zaś na podstawie art. 32 ustawy zmieniającej stosuje się go także do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 ustawy o szkolnictwie wyższym, zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej. Powyższe oznacza, iż przepis art. 160a) ust. 7 powołanej ustawy ma zastosowanie do umowy zawartej pomiędzy wierzycielem pierwotnym a pozwanym, a zatem w przypadku roszczeń dochodzonych niniejszym pozwem zastosowanie ma 3 – letni okres przedawnienia. Zatem wobec treści art. 32 ustawy zmieniającej, wprowadzającej art. 160a) ustawy o szkolnictwie wyższym, przepis ten ma zastosowanie również do umów zawieranych przez uczelnie przed jego wejściem w życie, tak jak to miało miejsce w przypadku umowy będącej podstawą roszczeń ze strony powódki (jako nabywcy wierzytelności) kierowanych przeciwko pozwanemu w niniejszej sprawie. Zgodnie ze stanowiskiem sądu orzekającego w sprawie, przepis ten ma w pełni zastosowanie w niniejszym postępowaniu. Wpływu na powyższe nie ma okoliczność, iż stosunek prawny będący podstawą dochodzonego roszczenia powstał oraz został zakończony przed wejściem w życie wskazywanej nowelizacji. Przytoczyć w tym miejscu należy treść art. 3 k.c., w myśl którego ustawa nie ma mocy wstecznej, chyba że to wynika z jej brzmienia lub celu. W treści art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw wskazano wprost, iż przepis art. 160a) ust. 7 ma zastosowanie do umów zawieranych przed jego wejściem w życie. Zauważyć bowiem należy, iż z samego literalnego brzmienia przepisu art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014r. wynika iż art. 160a) ust. 7 winien być stosowany do wszystkich umów zawartych przed dniem wejścia w życie te same ustawy. Niezależnie czy umowa ta nadal strony łączy, czy też nastąpiło jej rozwiązanie. Takiego rozróżnienia nie da się w ocenie Sądu wywieść z treści powyższego przepisu, ani też z jakichkolwiek innych przepisów prawa. W ocenie Sądu do stosowania powyższego 3 letniego terminu przedawnienia nie ma znaczenia fakt, iż umowa o warunkach odpłatności za studia została z jakiegokolwiek powodu rozwiązana (podobnie wypowiedział się w tej kwestii Sąd Okręgowy w Katowicach w wyroku z dnia 30 marca 2016 roku – III Ca 541/15).

Jednocześnie wskazać należy, iż Sądowi znana jest treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2015 roku (sygn. akt III CZP 67/15) w myśl której „do przedawnienia roszczenia o opłatę za studia określoną w umowie zawartej na podstawie art. 160 ust.3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 października 2009 roku w okresie przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw miał zastosowanie dziesięcioletni termin przedawnienia przewidziany w art. 118 k.c.”. Jak wynika jednak z uzasadnienia powyższej uchwały, Sąd Najwyższy podjął w niej rozważania dotyczące stanu prawnego przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej z dnia 11 lipca 2014r. wprowadzającej do ustawy o szkolnictwie wyższym art. 160a) ust 7, kiedy to orzecznictwo co do terminu przedawnienia roszczeń związanych ze świadczeniami przez uczelnie usługami edukacyjnymi było

rzeczywiście niejednolite. Sąd Najwyższy wskazał w uchwale, że umowa o świadczenie usług edukacyjnych zawierana pomiędzy uczelnią, a studentem pozostawała w pełni unormowana przepisami ustawy o szkolnictwie wyższym i miała charakter mieszany zawierający w sobie zarówno elementy administracyjnoprawne (np. akt przyjęcia na studia), jak i cywilnoprawne. Jednocześnie jednak nie stanowiła ona rodzaju umowy o świadczenie usług, nieuregulowanej innymi przepisami, brak zatem było podstaw do stosowania do niej na mocy art. 750 k.c. odpowiednio przepisów dotyczących umów zlecenia, w tym przepisu art. 751 k.c. wskazującego na 2 – letni termin przedawnienia roszczeń. Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy stwierdzić trzeba za argumentacją Sądu Najwyższego, iż w dacie zawierania umowy między stronami do przedawnienia roszczeń zastosowanie miał przepis ogólny art. 118 k.c. Sąd Najwyższy zważył, iż brak było podstaw do ustalenia krótszego 3 – letniego terminu przedawnienia roszczeń wskazywanego w treści art. 118 k.c. z uwagi na fakt, iż czesne nie pozostaje świadczeniem okresowym w rozumieniu tego przepisu (czesne pozostaje świadczeniem pieniężnym o oznaczonej z góry przez właściwy organ uczelni wysokości, które stosownie do umowy zawieranej pomiędzy uczelnią a studentem może być uiszczone jednorazowo bądź w uzgodnionych częściach), a nadto, iż działalność edukacyjna prowadzona przez uczelnię nie stanowi w myśl art. 106 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, co skutkowało przyjęciem, iż dla przedawnienia roszczeń uczelni o opłatę za studia określoną w umowie zawartej na podstawie art. 160 ust.3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy, o której mowa w pytaniu prawnym skierowanym do Sądu Najwyższego, w okresie przed dniem w życie ustawy zmieniającej z dnia 11 lipca 2014 r. zastosowanie miał dziesięcioletni termin przedawnienia, o którym mowa w art. 118 k.c. Jednocześnie jednak Sąd Najwyższy podkreślił znaczenie normy intertemporalnej zawartej w art. 32 ustawy zmieniającej, zgodnie z którą nowy przepis art. 160a) ust. 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym stosuje się również do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, a więc przed dniem 1 października 2014r.

Jednakże w ostatnim okresie, mając na uwadze rozbieżne stanowiska w orzecznictwie sądów powszechnych, ale także w ramach samego Sądu Najwyższego, co do kwestii terminu przedawnienia tego typu roszczeń Sąd Najwyższy w dniu 8 grudnia 2017r. w sprawie sygn. III CZP 74/17 podjął uchwałę, w której stwierdził jednoznacznie, że artykuł 160a ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, który wszedł w życie w dniu 1 października 2014r., określa trzyletni termin przedawnienia roszczeń o opłatę za studia, wynikających z umów o warunkach odpłatności za studia, a art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz.1198 z późn. zm.) przewiduje, usuwając występujące w tym względzie wątpliwości, że w takim samym terminie roszczenia te przedawniały się też przed wejściem w życie art. 160a ust.7 Prawa o szkolnictwie wyższym. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały podkreślił, że art.160a ust.7 p.s.w., który wszedł w życie 1.10.2014r. wyraźnie określając termin przedawnienia roszczeń, nie miał swojego odpowiednika we wcześniejszym stanie prawnym, co prowadziło do znacznej rozbieżności poglądów. Nakazanie w art. 32 ustawy nowelizującej stosowania art. 160a ust.7 p.s.w., określającego ten termin także do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne zawartych przed 1.10.2014r., stanowiło niewątpliwie reakcję na występujące dotychczas w praktyce wątpliwości co do terminu przedawnienia roszczeń o czesne i wynikającą stąd rozbieżność orzecznictwa w tej materii. Celem określenia w art. 160a ust.7 p.s.w. terminu przedawnienia roszczeń o czesne było jedynie usunięcie dotychczasowych wątpliwości co do terminu ich przedawnienia się przez jednoznaczne jego określenie. Mimo zakazu retroakcji prawa, powszechnie uznaje się moc wsteczną tego rodzaju przepisów, ponieważ ogranicza się ona w istocie do przesądzenia obowiązywania normy o treści mającej uzasadnienie już we wcześniejszej regulacji, to jest do wyeliminowania istniejących uprzednio wątpliwości w tym względzie na rzecz stanowiska mającego w świetle przyjętych metod wykładni podstawę już w dotychczasowej regulacji. Wobec tego, że ustawodawca w art.160a ust.7 nie ustanowił krótszego terminu przedawnienia roszczeń o czesne od terminu, w jakim one przedawniały się przed wejściem w życie tego przepisu, to w związku z jego ustanowieniem norma intertemporalna wyrażona w art. XXXV pkt.2 przepisów wprowadzających Kodeks cywilny nie mogła mieć oczywiście zastosowania.

Jak ustalono w niniejszym postępowaniu pozew został złożony do Sądu w dniu 25 stycznia 2018r. Dla rozważenia podstawy zasadności podnoszonego zarzutu przedawnienia kluczowym pozostawało ustalenie daty, z którą wszystkie

roszczenia związane z umową stały się wymagalne. Wskazać należy, iż z dokumentów załączonych do pozwu wynika, iż uiszczanie opłat z tytułu czesnego miało następować do dnia 15 każdego miesiąca. Jednocześnie student był obowiązany do uiszczenia zaległych opłat należnych uczelni do dnia rozwiązania umowy, to zaś następowało m.in. z dniem skreślenia z listy studentów. Mając zatem na względzie, iż na mocy decyzji Dziekana Wydziału (...) Wyższej Szkoły (...). J. Z. (2) w K. z dnia 27 maja 2009r. pozwany został skreślony z listy studentów, najpóźniej z dniem skreślenia wszystkie roszczenia przysługujące uczelni względem pozwanego z tytułu świadczonych względem niego usług edukacyjnych stały się wymagalne, a zatem rozpoczął się bieg ich przedawnienia. Mając zatem na uwadze brzmienie art. 160a) ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005r. - Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z art. 32 ustawy zmieniającej z dnia 11.07.2014r., który przewiduje dla roszczeń wynikających z umowy zawartej między uczelnią, a studentem trzyletni okres przedawnienia oraz brak przedłożenia dokumentów, z których wynikałaby okoliczność, iż doszło do przerwania biegu przedawnienia, a także twierdzenia samego pozwanego, że do 2017r. nie był wzywany do zapłaty i uważał że nie posiada żadnych zaległości, należało uznać, iż dochodzone pozwem roszczenia uległy przedawnieniu przed dniem wniesienia niniejszego powództwa.

Tym samym mając na względzie powołane przepisy Sąd uznał za skuteczny podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia i powództwo oddalił w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc. Wobec oddalenia żądania pozwu na rzecz pozwanego od powoda zasądzono kwotę 287 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w stawce minimalnej, w tym kwotą 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.